

Denne bog om oplevelsesorienteret familierapi er noget helt særligt. For enhver, der gerne svælger i Yaloms mange gode tekster, vil dette være en perle, som tilnærmer sig samme klasse.

Bogen fører os gennem familierapiens verden og belyser med al tydelighed, at familierapi er en disciplin, som lader terapien fortsætte uden for konsultationsrummet. Den viser, hvor effektivt det kan være at inddrage såvel partnere, eksparnere, børn og øvrige familiemedlemmer i enhver af de op mod 36 forskellige familieformer, der findes i dag.

Og dette er et af bogens særlige styrkepunkter: at der belyses diverse konstellationer og gennemgås nødvendig hensyntagen heri – fx omkring børns deltagelse i terapien og deres direkte og/eller indirekte bidrag.

Formuleringerne i bogen er serveret knivskarpt og kan i flere tilfælde tages direkte ud og anvendes i terapien. Et eksempel på dette er beskrivelsen af, at hvis en forælder lader sit personlige ansvar ligge, vil børnene tage det på sig, og konsekvenserne vende tilbage som en *boomerang*. Der er også en realistisk forholden-sig-til, at der kan være situationer, hvor der er mere behov for parterapi end familierapi. Dette berøres ikke videre dybt, men dog passende i forhold til bogens tema.

Der lægges særlig vægt på det oplevelsesorienterede, som indebærer, at man deler og udveksler følelser og tanker undervejs, og at man herigennem får korrigerende erfaringer med egne muligheder og med relationen. Det oplevelsesorienterede stiller imidlertid store krav til terapeuten, og derfor er en stor del af bogen helliget emner som terapeutens rolle, autenticitet, lokale indretning og magtforhold, og det er hér det Yalomske præg findes – og det virker rigtig godt for bogen som helhed.

En udførlig del er viet til beskrivelsen af supervision, egenterapi og tilknytningsformer, og det er velskrevet, men alligevel er der et enkelt sted, hvor kæden hopper en smule af. Det beskrives, hvordan nye familierapeuter hos Dansk Familierapeutisk Institut (forfatterens egen virksomhed) gennemgår familierapi som del af deres uddannelse, så de til fulde kan forstå det terapeutiske rum og de sårbarheder, klienterne er i. Er det egentligt nødvendigt? Er det en forudsætning for at kunne bedrive terapi, at man selv har gennemlevet lignende? Det mener jeg, at man med fordel kan sætte spørgsmålstegn ved.

En særdeles rammende passage i forhold til supervision og terapeutens egen udvikling findes på s. 247, hvor der skrives: "Som nævnt handler det ikke om at blive hverken fagligt eller personligt færdigudviklet, men om at bevare sin årvågenhed, selvrefleksionsevne og villighed til at lade sig udfordre på vaner og begrænsende opfattelser af virkeligheden". Dette beskriver den absolutte vigtighed i, at man som psykolog lader sig supervisere og har særlig opmærksomhed på egen udvikling gennem hele sin professionelle karriere.

Beskrivelserne i bogen afsluttes med en udførlig case, som tilgås med oplevelsesorienteret familierapi. Casen er velskrevet og velplaceret og binder en fin sløjfe på denne bog. Til de, som er yderligere interesseret, er der afrundende kapitler vedrørende teoretiske rødder og inspirationskilder samt et appendiks med nøglebegreber. Disse dele kan være særligt relevante for studerende. Bogen kan med fordel anvendes til undervisning, men er samtidig en bog, der kan skabe værdi for den erfarne terapeut.

Af Dea Henriette Franck, cand.psych.aut. Kvalitets- og forbedringschef på psykiatrisk center Sct. Hans og indehaver af Psykolog Dea Franck

